

— Τρομερά εὐδαιμονίαι τὰ ὑψηλότερα πλεονεκτήματα, τρομερά εὐδαιμονία ἡ νεότης, τρομερά εὐδαιμονία τὸ κάλλος, τρομερά εὐδαιμονία ἡ...

— Πῶς μὲ διακόπτεις, φίλτατε ἀναγνώστα;

— Διότι, κύριε, κατὰ τὴν ιδέαν σας ἤθελετε μὲ θεωρήσει εὐδαίμονα ἐὰν ἦν ὀγδοηκοντούτης, ἀμαθής, φθισικός, δυσειδής, εὐήθης, πάμπτωχος καὶ περικεκκοσμημένος ὑφ' ὅλων τῶν ἐλαττωμάτων! "Α! κύριε, στοιχηματίζω ὅτι θέλετε νὰ γελάσητε.

— Εὐχαρίστως, ἐὰν καὶ σὺ φίλτατε ἀναγνώστα γελάσης μετ' ἐμοῦ. I. X. K.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟ-ΠΡΩΣΣΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Συνεπεία τῆς συνομολογηθείσης παραδόσεως τοῦ Στρασβούργου ὤρισθη νὰ καταληφθῇσι τῇ 8 πρωϊνῇ ὥρᾳ τῆς 28 Σεπτ. ῥητὶ τινε; ὄρκει ὑπὸ ῥητῶν συνταγμάτων τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. Εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου προσετάχθη νὰ παραστῇ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐνώπιον τοῦ νέου διοικητοῦ τοῦ Στρασβούργου πρώσσου στρατηγοῦ Μερτένς. Ἡ διαταγὴ δὲν ἦτο σαφές. Ἡ ἐντοὶ γαλλικὴ φρουρὰ δὲν ἦτο ἔτοιμος· οἱ ἔξωθεν Γερμανοὶ μάτην περιέμενον νὰ καταβιβασθῶσιν αἱ γέφυραι. Ὁ ἀξιωματικὸς, περὶ πολλοῦ ποιούμενος νὰ ἐκτελέσῃ ἀκριβῶς τὰ προσταταγμένα, παραλαμβάνει τέσσαρας πεζοὺς καὶ μετ' αὐτῶν ἀναρριχώμενος ἀναβαίνει ἐπὶ τὴν πύλιν καὶ θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἀλλ' ἐμποδίζεται ὑπὸ 17,000 Γάλλων. Εἰς τούτων τὸν ὑβρίζει, τὸν καταρᾶται καὶ ἀπειλεῖ νὰ τον δολοφονήτῃ· ἀλλ' οὗτος ἀποκρίνεται «γενναῖος στρατιώτης, ἀνδρείως ἀγωνισάμενος, δὲν δολοφονεῖ γενναῖον ἐχθρόν». Ὁ Γάλλος πάλιν καταρᾶται καὶ θραύει τὸ τουφέκιόν του, τὸ δὲ παράδειγμά του μιμνῶνται πάνπολλοι. Ὁ ἀξιωματικὸς πορεύεται μετὰ τῶν τεσσάρων ὁπαδῶν του ἀνὰ μέσον τῶν θραυσθέντων τουφεκίων, φθάνει εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καταλαμβάνει τὴν πύλιν, ἐρωτᾷ περὶ τοῦ φρουράρχου καὶ ἄγεται ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ Οὐρίχ. Οὗτος συνεχάρη αὐτῷ ὅτι ἐφθασεν ἀδολοφῶν. «Κατὰ τὴν λυπηροτάτην τῶν ἡμερῶν

τῆς ζωῆς μου (εἶπε) χαίρω βλέπων τοιοῦτον ἥρωϊκὸν παράδειγμα ἐνὸς τῶν ἐχθρῶν μου· τοιοῦτους ἔχοντες ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας κατορθοῖτε ἀδύνατα. Ἐνόμισα ὅτι ἡ Γαλλία εἶχε τὸ κάλλιστον πυροβολικόν· τὸ ὑμέτερον εἶναι ἀσυγκρίτως ὑπέρτερον· στρέψατε κύκλῳ τὸ βλέμμα καὶ ἴδετε ἡλίαν προεξένητε φθοράν.»

Μάχη μεταξὺ γαλλικοῦ καὶ πρωσσικοῦ ἀεροδρομίου.

(Παρίσι, 1 ὁκτωβρίου). Χθὲς ὁ Ναδάρ ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους. Ὁ τολμηρὸς ἀεροδρόμος ἀποπτάς ἐκ τοῦρ τῇ 6 τῆς πρωΐας διέκρινε τοὺς Παρισίους περὶ τὴν 11 ὥραν ἀπὸ ὕψους 3000 περίπου μέτρων, ἀνωθεν τοῦ φρουρίου Σαρεντόν. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ «Ἀτρομήτος» (οὕτω καλεῖται τὸ ἀεροσκάφιον τοῦ Ναδάρ) παρετήρησε πορρωτάτω τοῦ ὀρίζοντος ἕτερον ἀεροσκάφιον. Ὁ Ναδάρ ἀνεπέτασε μικρὰν σημαίαν μετὰ τῶν ἐθνικῶν χρωμάτων τῆς Γαλλίας· ὀλίγον δ' ὕστερον σημαία ἐθνικὴ ἐκύμαιεν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου. Ζητωκραυγοῦντες οἱ ἄνθρωποι νομίζουσιν ὅτι εἶναι ὁ Δουρούφ. Οἱ ἀπὸ τοῦ φρουρίου Σαρεντόν ἐχαίρετίζον τὴν ἐμφάνισιν τῶν βαθμηδὸν προσεγγιζόντων ἀλλήλοις δύο ἀεροδρομών. Αἰφνης ἠκούσθη κρότος σφοδρότατος· πολλοὶ ὑπολαβόντες αὐτὸν ὡς σύμβολον νίκης γίνονται ἑξαλλοὶ ὑπὸ τῆς χαρᾶς· ἐνόησαν ὅμως τὴν ἀπᾶτην ἅμα ἰδόντες τὸν Ναδάρ ριπτόμενον εἰς τὸ δίκτυον τοῦ ἀεροσκαφίου του καὶ λαμβανόμενον ἀπὸ τῶν πλευρῶν. Τὸ ἄλλο ἀεροσκάφιον ἐν τούτοις τὸν κατεδίωκεν. Ὁ «Ἀτρομήτος» κατεβιβάζετο ταχέως· οἱ θεαταὶ κατεπλάγησαν ἰδόντες ὅτι ἐκ τοῦ ἄλλου σκάφους ἀφῆρθη ἡ γαλλικὴ σημαία καὶ ἀνεπετάσθη ἡ μελανόλευκος. «Προδοσία! προδοσία! εἶναι πρωσσικόν! ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Ἀτρομήτου!». Ἐφοβήθησαν μήπως κατεστράφη παντελῶς ὁ Ναδάρ ἐπειδὴ κατέβαινε ἐν τηλικαύτῃ βίᾳ ὥς τε ἐπλησίασεν εἰς τὴν γῆν. Οὗτος ὅμως ἐκρίψας τὸ ἔρμα του ἀνέβη πάλιν, καὶ κρατῆθεις ἀπὸ τοῦ δικτύου κατώρθωσε νὰ φράξῃ τὴν ὁπὴν ἦν εἶχεν ἀνοίξῃ ἡ ἐχθρικὴ σφιγῆρα. Ὁ τέως ἀμυνόμενος «Ἀτρομήτος» ἤρξατο νὰ ἐπιτίθεται· πυροβολῶν εὐστόχος κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ σκάφους, τὸ εἶδε περιελισσόμενον εἰς ἐαυτὸ καὶ μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος νὰ κατακρημνίζεται χαμαί. Οἱ Πρώσσοι ἐχαίρετίζον τὸν ἥρωά των κακῶς ἔχοντα. Ἐν

τούτοις ὁ Νεκτάρ σῶος καὶ ἀβλαβὴς κατέβαινεν
εἰς Σαρωντῶν, ὅπου διατρίβει ἕως τῆς ὥρας
ταύτης.

—

Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου» διηγεῖται
πρὸς τοὺς ἄλλους τὰ ἑξῆς. «Ἀξιωματικὸς τοῦ
πυροβολικοῦ, βαρέως τραυματισθεὶς ἐν Σιδῶν,
ἔλεγε μοι ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ στρατηγὸς Τροσοῦ
πολλάκις ἐσκέφθησαν ὅτι ὁ γαλλικὸς στρατὸς
θὰ ἠττάτο ἀντεπεξερχόμενος ἐναντίον δυνάμεως
οἷα ἡ Πρωσσία. Ὡκυρε πρὸ πάντων τὸν ῥάθυ-
μον καὶ ἀνειμένον βίον τῶν γάλλων ἀξιωματικῶν,
οἵτινες, ἀφ' οὗτο ἐξήρχοντο τῆς στρατιωτικῆς
σχολῆς, κατέτριβον ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς διδασκα-
δὰς καὶ εἰς σὺδαιμὴν ἐπεδίδοντο μελέτην. Τὸ
γαλλικὸν ἐπιτελεῖον εἶναι ἄμοιρον τοπογραφικῶν
καὶ γεωγραφικῶν γνώσεων. Ὁ Γερμανὸς ἐπί-
σταται τὴν γεωγραφίαν τῆς Γαλλίας πληρέ-
στερον καὶ ἀκριβέστερον παντὸς γάλλου ἀξιω-
ματικοῦ. Πρῶσσοι στρατηγὸς παρεκάλεσε πρὸ
τῆς ἐν Σιδῶν μάχης γάλλον ἀγρολήπτην νὰ
ὑποδείξῃ αὐτῷ τὴν εἰς Βουιλλῶν ἄγουσαν βρα-
χυτάτην ὁδόν. Ὁ γάλλος ἔδειξέ τινα ὁδόν. «Ἡ
ὁδὸς αὕτη (ἀπήντησεν ὁ πρῶσσοι στρατηγὸς)
δὲν εἶναι ἡ βραχυτάτη· ὑπάρχει ἐγγὺς ἑτέρα
ἀτραπὸς, δι' ἧς δυνάμεθα νὰ ἐξοικονομήσωμεν
ἐνὸς χιλιομέτρου πορείαν». — «Πλῆθετε ἄλλοτε
ἐνταῦθα»; ἠρώτησεν ὁ Γάλλος μετ' ἐκπλήξεως
τὸν στρατηγόν. — «Ὁχι, δὲν ἦλλον· γινώσκω
ὅμως τὴν ἀτραπὴν ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου
ὃν ἔχω ἐντὸς τοῦ θύλακός μου». — Ὁ ἐγγχώριος
Γάλλος ἔμεινεν ἐμβρόντητος. Ἄλλοτε πάλιν
φοβηθεὶς γάλλος χωρὶς μήπως οἱ Πρῶσσοι
βλάβωσι τὸν ἀγρόν του, εἶπεν εἰς τὸν προεξάρ-
χοντα τούτων λοχαγόν ὅτι πρέπει ν' ἀποσυρῇ
διότι τὸ ἀπόσπασμα εὐρίσκεται ἐπὶ οὐδετέρῃς
γῆς. «Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός· εὐρισκόμεθα
ἀκόμη ἐπὶ γαλλικοῦ ἐδάφους· τὰ σύνορα τοῦ
Βελγίου κεῖνται εἰς ἀπόστασιν ἡμισέως ὥρας»

(Ἐκ τῆς Κλειοῦς.)

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΕΡΑΣΤΟΥ.

—

«Πρῶτον παράπονον καὶ δάκρυ πρῶτον
εἶνε τὸ ἄστυ μου, κόρη, κόρη.
Εἶν' ἄστυ κύνειον, τάρος ἐρώτων,
ψυχῆς περὺγισμα ἐν τῷ κρυπτῷ.

Καί· σὲ ἠγάπησα, δὲν τὸ ἀνοῦμαι·
ἀλλ' ἄρ' ἔτι· ἔπαισα; λέγε, σκληρά·
λέγε· παντάπασιν δὲν ἐνθυμούμαι
ἡ ἡλικία μου ἦτο μικρά.

Ἦμην ἐν ἄφροντι, μικρὸν παιδίον,
ἦτον ὁ ἔρως μου μένη φροντίς·
ἐν τῇ καρδίᾳ μου αὐτὸν ἐγκλείων,
ὅπως τὴν φλόγα του ὁ ποιητής.

Εἶνε ἀλήθεια· λέξεις δὲν εἶχον
τὸ φλέγον πόθος μου νὰ σοὶ εἰπῶ·
ἀλλὰ τῶν στόνων μου τῶν ἐνδομύχων
τὸ πλῆθος ἔλεγε. «Σὲ ἀγαπῶ».

Ἀπὸς ἐπρόφρα «Ἐρῶ» δακρύων,
πλὴν δὲν μ' ἐπίστασε κινεῖς, κινεῖς·
ἔλοι ἐφώνησεν «Εἶσαι παιδίον,
καὶ δὲν αἰσθάνεσαι, καὶ δὲν πονεῖς».

— Ὁ ἔρως· ἄρ' ἔτι δὲν εἶνε ἔρως
ἐν τῇ ρίζᾳ του εἰς νεκρὸν
καρδίαν ἠπλώσεν, ἂν παρκαίρῃς
θνητοῦ ἀφάρπαξε πάσαν χαρὴν;

Τίς περιφρονητὴν τὰχα δεκνύει
ὅτι ἐνίκησε νίκην μικρὰν,
ἔτι ἐλάνθανε καὶ ἀναφύη
εἰς στήθος εὐφραυστον χωρὶς φρουρῆν;

«Ὁχι! τέρπεται καὶ εἰς παιδίον
τὴν ἀπροστάτευτον ψυχὴν ὁρμῶν·
εἰς φλοισβὸν λαβεται τοῦ βυακίου,
ὥς κ' εἰς τὰ κόμματα τῶν ποταμῶν.»